

RUNOTYTTÖ MAINEEN POLULLA

L.M. Montgomery

Lucy Maud Montgomery

Runotyttö maineen polulla

SAGA Egmont

Runotyttö maineen polulla

Translated by

I.K.Inha

Original title

Emily Climbs

Copyright © 1925, 2020 Lucy Maud Montgomery and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728445624

1. POD edition

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont, www.egmont.com

Emilia keventää mieltään

Emilia Byrd Starr istui yksin huoneessaan Uuden Kuun vanhassa kartanossa Blair Waterissa myrskyisenä helmikuun iltana kerran takavuosina, ennen kuin koko maailma kääntyi mullin mallin. Hän oli täydellisen onnellinen, niin onnellinen kuin ihmisolennon on konsanaan suotu olla.

Elisabet-täti oli antanut sytyttää tulen takkaan, koska ilta oli kolea – ja se oli harvinainen suosionosoitus. Tuli paloi kirkkaasti ja loi kullanpunaista hohdettaan pieneen siistiin huoneeseen, sen vanhanaikaisille huonekaluille ja sen ikkunasyvennyksiin. Se välkehti huurteisissa sinivalkoisissa ruuduissa, joihin oli takertunut lumihiutaleita pieniksi kiehkuroiksi. Se loi syvyyttä ja salaperäistä viehätystä seinäpeilistä näkyvään kuvaan – Emiliaan, joka kyyrötti leposohvalla takkavalkean ääressä.

Hän istui kahden pitkän valkoisen kynttilän valossa – se oli ainoa Uudessa Kuussa suvaittu valaistuskeino – kirjoittamassa uuden uutukaiseen kiiltävän mustaan Jimmy-kirjaan, jonka oli sinä päivänä saanut Jimmy-serkulta. Emilia iloitsi uudesta

kirjastaan, sillä edellisenä syksynä saatu oli täynnä; hän olikin ollut jo toista viikkoa tuskissaan, kun ei saanut puretuksi patoutuneita ajatuksiaan.

Päiväkirjasta oli tullut nuoren, vilkkaan elämän hallitseva tekijä. Se korvasi ne kirjeet, joita tyttö lapsuudessaan oli kirjoittanut isävainajalleen ja joihin hän oli purkanut huolensa ja vaikeutensa. Lähes neljätoistavuotiaallakin on haikean ihanista vuosistaan huolimatta vaikeuksia, varsinkin jos sattuu olemaan Elisabet Murrayn kaltaisen naisen tarkassa ja hyvää tarkoittavassa, vaikkei suinkaan erikoisen hellätunteisessa holhouksessa.

Emiliasta tuntui toisinaan, että hän voisi räjähtää, ellei saisi purkaa painetta päiväkirjaansa. Paksu musta Jimmy-kirja oli kuin ystäväjä luotettava uskottu, kun mieltä polttivat asiat, jotka piti pukea sanoiksi, mutta jotka kuitenkin olivat liian tulenarkoja kenellekään kerrottaviksi.

Tyhjiä vihkoja ei ollut helppo saada Uudessa Kuussa, ilman Jimmy-serkkua Emilia ei ehkä koskaan olisi saanutkaan. Elisabet-täti ei varmasti olisi antanut, sillä hänen mielestään tyttö tuhlassi aivan liian paljon aikaa joutavaan riipusteluun; Laura-täti taas ei uskaltanut vastustaa Elisabetin tahtoa, etenkin kun Emilia myös hänen mielestään olisi voinut käyttää aikansa paremmin. Laura-täti oli jalokivi naisten joukossa, mutta oli asioita, jotka olivat hänen silmiltään salattut.

Jimmy-serkku puolestaan ei koskaan pelännyt Elisabet-tätiä, ja kun hänen mieleensä juolahti, että Emilia saattoi toivoa uutta ”tyhjää kirjaa”, sellainen ilmestyi paikalla Elisabet-tädin pilkallisten katseitten uhallakin. Jimmy oli aamulla lähtenyt Shrewsburyyn nousevasta myrskystä huolimatta, vain hankkimaan tuota kirjaa. Ja nyt Emilia tunsi itsensä onnelliseksi

lämpimän ja ystävällisen takkavalkean ääressä, kun tuuli ulvoi ja vinkui Uuden Kuun pohjoispuolella suurissa vanhoissa puissa, kiidatti ja kieputti suuria aavemaisia lumikiehkuroita Jimmy-serkun kuulun puutarhan poikki, peitti aurinkokellon nietoksiin ja vihelsi kolkosti Kolmen Prinsessan oksissa – sen nimen Emilia oli antanut kolmelle isolle pyramidipoppelille, jotka kasvoivat puutarhan kolkassa.

”Tämmöinen myrskyilta on ihana, kun ei tarvitse mennä ulos”, kirjoitti Emilia. ”Jimmy-serkulla ja minulla oli loistoilta, kun suunnittelimme puutarhaa ja valitsimme luettelosta siemeniä ja taimia. Lehtimajan taakse, juuri siihen mihin paksuin lumi kinostuu, kylvämme penkin vaaleanpunaisia astereita ja neljä jalkaa syvän nietoksen alla uinuvien kulta-asterien taa istutamme kukkivia mantelipuita. Minusta on hauskaa suunnitella kesää näin keskellä myrskyä. Tuntuu kuin voittaisin jonkun suunnattoman paljon itseäni vahvemman, ja voittaisin vain siksi, että *minulla* on järki, kun taas myrsky on pelkkää sokeaa valkoista voimaa – hirmuista, mutta sokeaa. Samanlaiselta tuntuu istua kodikkaasti oman takkatulen ääressä ja kuulla myrskyn raivoavan ympärillä ja nauraa sille. Ja kaikki vain sen ansiota, että isoisäni isoisa Murray yli sata vuotta sitten rakensi tämän talon ja rakensi sen hyvin. Mahtaako kukaan sadan vuoden päästä voittaa mitään *minun* tekojeni ansiosta. Se on innostava ajatus.

Kirjoitin taas kurstiivilla ennen kuin ajattelin. Herra Carpenterin mielestä minä käytän aivan liian paljon kursiiivia. Hän sanoo, että se on piintynyt tapa viime vuosisadan keskivaiheilta ja että minun täytyy päästä siitä eroon. Minä päätin yrittää, sillä sanakirjasta katsoessani näin, ettei piintymys ole mikään kadehdittava ominaisuus.

Luin sanakirjaa kokonaisen tunnin, kunnes Elisabet-täti epäluuloisena tuli ja huomautti, että minun olisi paljon parempi kutoa juovikkaita sukkiani. Hän ei osannut sanoa, onko sanakirjan lukeminen suorastaan väärin, mutta hänestä tuntui, että se varmaan on, koska hän ei itse koskaan lue sitä. Minä luen *mielelläni* sanakirjaa. (Niin, herra Carpenter, tässä kursivointi on *tarpeellista*, pelkkä 'mielelläni' ei alkuunkaan ilmaisisi tunteitani!) Sanat ovat kovin *kiinnostavia*. (Tällä kertaa sain itseni kiinni jo ensi tavussa!) Joskus niiden pelkkä sointu, esimerkiksi 'aavemainen', 'salaperäinen' – antaa minulle *leimahduksen*. (Voi kumminkin! Mutta minunhan täytyy kursivoida leimahdus. Se ei ole tavallinen, vaan koko elämäni omituisin ja ihmeteltävin seikka. Kun se tulee, tuntuu kuin edessäni olevasta seinästä lennähtäisi ovi selälleen ja minä näkisin väläyksen – *taivaasta*. Ja taas kursiivia! Herra Carpenterilla on tosiaan syytä torua minua! Minun täytyy vieroittaa itseni siitä tavasta.)

Pitkät sanat eivät koskaan ole kauniita: mielenkiintoinen – myllertelevä – kansainvälinen – perustuslaillinen. Ne saavat minut ajattelemaan kamalan isoja daalioita ja krysanteemeja, joita Jimmy-serkku näytti minulle Charlottetownin viimeisyksisessä näyttelyssä. Meistä niissä ei ollut mitään viehättävää, vaikka ne toisista olivat ihmeellisiä. Jimmy-serkun pienet keltaiset 'mummit', jotka loistivat vaaleina satutähtinä puutarhan luoteiskulmassa kuusikon pohjalta, olivat kymmenen kertaa kauniimmat. Mutta minähän eksyn ladulta – ja sekin on herra Carpenterin mielestä minun pahoja tapojani. Hän sanoo, että minun täytyy oppia keskittymään.

Mutta minä viihdyn mainiosti sanakirjan ääressä, paljon paremmin kuin juovikkaiden sukkien ääressä. Olisipa

minullakin edes yhdet, yhdet ainoat silkki-sukat! Ilsellä on kolmet. Hän saa isältään mitä ikinä tahtoo, nyt kun isä on alkanut pitää hänestä. Mutta Elisabet-täti sanoo, että silkki-sukat ovat *epäsiveelliset*. Minkähän takia – sen kummemmin kuin silkki-vaatteetkaan!

Silkki-vaatteista muistuu mieleeni, että Milburnin täti, joka asuu Derry Pondissa – oikeastaan hän ei ole kenenkään täti, kaikki ihmiset vain sanovat häntä tädiksi – on juhlallisesti vannonut, ettei käytä silkki-vaatteita, ennen kuin koko pakanamaailma on käännetty kristinuskoon. Se on suurenmoista. Minäkin tahtoisin olla yhtä hyvä, mutta en voisi, sillä pidän liian paljon silkistä. Se on niin upeata ja hohtavaa, että tahtoisin aina kulkea silkissä ja kulkisinkin jos minulla olisi varaa, vaikka saisin varmaan tunnonvaivoja aina muistaessani rakkaan Milburnin tädin ja käännyttämättömät pakanat. Mutta kuluu varmaan vuosia, ennen kuin pääsen käsiksi silkkiin, jos koskaan pääsenkään, ja siihen asti annan joka kuukausi pakanalähetykselle osan munarahoistani. (Minulla on nyt viisi ikiomaa kanaa, kaikki sen harmaan kanan jälkeläisiä, jonka sain Perryltä, kun täytin kaksitoista vuotta.)

Jos joskus voin ostaa silkki-puvun, tiedän kyllä, millainen sen tulee olla. Ei musta, ei ruskea eikä laivastonsininen – järkeviä, käytännöllisiä värejä, joita Uuden Kuun Murrayt aina käyttävät – ei toki! Se on läikehtivää silkkiä, sinistä tai hopeaa valaistuksesta riippuen, kuin hämytaivas joka pilkottaa jäätyneen ikkunaruidun läpi – siellä täällä hiukkasen pitsivaahtoa, kuin nuo lumiahtuvat, jotka ovat takertuneet ikkunaruiduuni. Teddy on luvannut maalata minut siinä puvussa ja hän antaa kuvalle nimen 'Jäätyttö'. Laura-täti hymyilee. Hän sanoo niin lempeästi

ja alentuvasti että minua harmittaa, vaikka pidänkin tädistä paljon:

– Mitä hyötyä sinulla olisi semmoisesta puvusta, Emilia?

Ehkei olisi mitään hyötyä, mutta se olisi kuin osa minua – se olisi kuin *kasvanut* ylleni eikä vain ostettu ja puettu päälleni. Minä tahdon kerran elämässäni sellaisen puvun. Ja sen alle silkkialushameen – ja jalkaan silkkisukat!

Ilsellä on paraikaa silkipuku – heleän vaaleanpunainen. Elisabet-tädin mielestä tohtori Burnley vaatettaa Ilsen aivan liian aikuismaisesti ja kalliisti, sillä Ilsehän on vielä lapsi. Mutta hän tahtoo nyt hyvittää nekin vuodet, jolloin ei ylipäänsä hankkinut tytölle minkäänlaisia vaatteita. (En tarkoita, että Ilse olisi kulkenut alasti, mutta hän olisi saanut melkein niin ollakin, jos se olisi vain tohtori Burnleysta riippunut. Muiden ihmisten täytyi hankkia Ilsele vaatteita.) Tohtori Burnley tekee nyt kaikki mitä Ilse vain tahtoo ja antaa hänen joka asiassa toimia oman päänsä mukaan. Elisabet-tädin mielestä se on suorastaan pahaksi, mutta toisinaan minä hiukan kadehdin Ilseä. Tiedän että se on rumaa, mutta en voi sille mitään.

Tohtori Burnley aikoo ensi syksynä lähettää Ilsen Shrewsburyyn lukioon ja sitten Montrealiin opiskelemaan lausuntaa. Siitä syystä minä häntä kadehdin, en toki silkipuvun takia. Toivoisin hartaasti, että minäkin pääsisin syksyllä Shrewsburyyn oppikouluun, mutta ei siitä taida tulla mitään. Täti ei muka uskalla laskea minua näkyvistään, kun kerran äiti karkasi. Mutta hänen ei tarvitse pelätä, että minä koskaan karkaisin. Minä olen päättänyt, etten mene koskaan naimisiin. Aion vihkiytyä taiteelleni.

Teddy haluaisi ensi syksynä Shrewsburyyn, mutta hänenkään äitinsä ei tahdo laskea häntä. Hän ei tosin pelkää Teddyn

karkaavan, mutta hän rakastaa poikaansa niin, ettei voi erota hänestä. Teddy tahtoi taiteilijaksi, ja herra Carpenter sanoo, että hänellä on lahjoja ja että hänen pitäisi päästä yrittämään, mutta kukaan ei uskalla puhua mitään rouva Kentille. Hän on vain pikkuruinen nainen – ei tosiaan minua pitempi, hiljainen ja ujo, mutta silti kaikki pelkäävät häntä. Minä pelkään häntä kauheasti. Olen aina tuntenut, ettei hän pidä minusta, aina siitä saakka kun Ilse ja minä ensi kertaa kävimme leikkimässä Teddyn kanssa Pietaryrttimäellä. Mutta nyt tiedän hänen vihaavan minua vain siksi, että Teddy pitää minusta. Hän ei voi sietää, että Teddy pitää kenestäkään tai mistään muusta kuin äidistään. Hän kadehtii Teddyn taulujakin. Teddyllä ei siis ole paljonkaan toivoa päästä Shrewsburyyn.

Perry sen sijaan lähtee. Hänellä ei ole centiäkään rahaa, mutta hän aikoo ansaita mitä tarvitsee. Siksi hän lähtee Shrewsburyyn eikä Charlottetownin jatko-opistoon. Hän arvelee saavansa Shrewsburyssa helpommin työtä ja täysihoitokin on siellä halvempaa.

– Tom-tädillääni, sillä vanhalla kääkällä, on vähän rahoja, Perry sanoi minulle, mutta hän ei anna minulle mitään – paitsi – paitsi jos –. Sitten hän katsoi minuun merkitsevästi.

Minä punastuin, kun en voinut estää sitä, ja sitten olin raivoissani punastumisesta ja suutuin Perryyn, kun hän oli viitannut tuohon asiaan, josta minä en tahtonut kuulla puhuttavankaan. Hänen Tom-tätinsä tuli kauan, kauan sitten Korkean Johnin metsikössä minua vastaan ja oli pelottaa minut kuoliaaksi. Hän kiristi minulta lupausta, että menisin isoksi tultuani Perryn kanssa naimisiin. Siinä tapauksessa hän panisi Perryn kouluun. En ole koskaan kehdannut kertoa siitä kenellekään muulle kuin Ilselle, ja hän sanoi:

– Kas vain, vai havittelee Tom-täti Perrylle Murrayta!

Mutta Ilse on kamalan tuikea Perrylle ja riitelee hänen kanssaan kaiket päivät semmoisesta, jolle minä vain hymyilen. Perry ei soisi kenenkään koskaan missään vievän hänestä voittoa. Kun me viime viikolla olimme Amy Mooren kutsuissa, kertoi Amyn setä epämuodostuneesta kolmijalkaisesta vasikasta, jonka hän oli nähnyt, mutta Perry sanoi:

– Pyh, tuo nyt ei ole mitään siihen ankaan verrattuna, jonka minä kerran näin Norjassa.

(Perry on todella ollut Norjassa. Hän purjehti pikku poikana isänsä kanssa kaikkialla. Mutta hänen ankastaan minä en usko sanaakaan. Ei hän *valehdellut* – hän vain kuvitteli. Rakas herra Carpenter, en minä tule toimeen ilman kursiiivia.)

Perryn ankalla oli neljä jalkaa, niin hän kertoi, kaksi siinä paikassa, jossa ankan jalkojen tulee olla, ja kaksi selässä. Kun se väsyi kävelemään oikeilla jaloillaan, se keikautti itsensä selälleen ja käveli toisella jalkaparilla.

Perry kertoi tämän vakavan näköisenä, ja kaikki nauroivat, mutta Ilse raivostui eikä puhunut hänelle halaistua sanaa kotimatalla. Perry oli hänen mielestään saattanut itsensä naurunalaiseksi kalastamalla huomiota mokomalla typerällä jutulla. Herrasmies ei muka olisi menetellyt sillä tavoin. Perry sanoi:

– Enhän minä vielä ole herrasmies, renkipoika vain, mutta vielä minusta, neitiseni, tulee hienompi herrasmies kuin kukaan sinun tuttavistasi.

– Herrasmiehiksi synnyttään, sanoi Ilse ilkeästi. – Niitä ei tule tekemällä, ettäs tiedät.

Ilse on melkein tyystin lakannut käyttämästä haukkumanimiä, niin kuin hänen tapansa ennen oli, kun hän

riiteli Perryn tai minun kanssani. Sen sijaan hän on alkanut heitellä toiselle julmia loukkauksia. Ne haavoittavat paljon pahemmin kuin haukkumasanat, mutta oikeastaan minä en niistä välitä – paljonkaan, enkä kauan – koska tiedän, ettei Ilse toisissaan tarkoita mitä sanoo ja että hän itse asiassa pitää minusta aivan yhtä paljon kuin minäkin hänestä. Mutta Perryn nahkaa ne kuulemma kirvelevät. He eivät puhuneet toisilleen enää kotimatalla, mutta seuraavana päivänä Ilse taas oli Perryn kimpussa, kun tämä teki kielivirheitä eikä noussut seisomaan naisen tullessa huoneeseen.

– Eihän voi odottaakaan, että tuntisit käyttäytymistapoja, sanoi Ilse purevimmalla äänellään, mutta tiedän, että herra Carpenter on parhaansa mukaan opettanut sinulle kielioppia.

Perry ei vastannut Ilselle sanaakaan, vaan kääntyi minun puoleeni ja virkkoi:

– Etkö sinä tahtois huomauttaa minun virheistäni? Minä en pahastu, jos sinä niistä sanot – sinunhan täytyy kärsiä minua sittenkin, kun olemme kasvaneet isoiksi.

Hän sanoi tämän Ilseä suututtaakseen, mutta se suututti minua vielä enemmän, sillä se oli viittaus kiellettyyn asiaan. Me emme kumpikaan puhuneet pojalle kahteen päivään, mutta Perry tuumi, että se olikin hengähdystauko Ilsen letkauksilta.

Perry ei ole ainoa, joka on joutunut häpeään Uudessa Kuussa. Minä sanoin eilisiltana tyhmyyden, joka saa minut vielä nytkin punastumaan. Kirkon ystävät kokoontuivat meillä ja Elisabet-täti tarjosi illallisen, jolle herratkin tulivat mukaan. Ilse ja minä tarjoilimme. Illallinen oli katettu keittiöön, koska ruokasalin pöytä oli liian lyhyt.

Alussa oli jännittävää, mutta kun kaikille oli tarjottu, kävi aika pitkäksi ja minä aloin sepittää mielessäni runoa, kun seisoin

siinä ikkunan ääressä ja katselin puutarhaan. Tuota pikaa unohdin kaiken muun, kunnes äkkiä kuulin Elisabet-tädin sanovan terävästi: 'Emilia', ja sitten hän katsoi merkitsevästi herra Johnsoniin, uuteen pappiimme. Minä hämmennyin, tempaisin teekannun käteeni ja huudahdin:

– Herra Kuppi, saanko kaataa johnsoniinne teetä?

Kaikki räjähtivät nauruun, mutta Elisabet-täti näytti narkästyneeltä ja Laura-täti häpesi ja minä olisin suonut vaipuvani lattian alle. Puoleen yöhön en saanut unta sen takia. Omituista, että minulla oli inhottavampi olo kuin jos olisin tehnyt jotakin todella pahaa. Tämä on tietysti sitä Murrayn suvun ylpeyttä ja kai se oli hyvin rumaa. Joskus pelkään, että rouva Ruth Duttonin mielipide minusta taitaa sittenkin olla oikea.

Ei, ei ole!

Mutta nyt asia ei tunnukaan enää yhtä pahalta, kun olen kirjoittanut sen päiväkirjaani. Mikään ei näytä kirjoitettuna enää yhtä suurelta ja kauhealta – eikä yhtä suurenmoiselta ja mahtavaltakaan! – kuin silloin kun sitä ajattelee tai kuvittelee mielessään. Se näyttää kutistuvan samalla kun sen pukee sanoiksi. Se runosäekään, jonka juuri olin saanut tehdyksi ennen tyhmää kysymystäni, ei näytä puoleksikaan yhtä kauniilta paperilla:

Missä pimeys pehmein samettijaloin käy.

Ei tosiaankaan. Sen hehkeys tuntuu haihtuneen. Ja kuitenkin, kun seisoin illallisella noiden rupattelevien ihmisten takana ja näin pimeyden hiipivän pehmeästi puutarhaan ja kukkuloille kuin kaunis, varjopukuinen nainen, jolla on tähdet silminään,

tuli leimahdus ja unohdin kaiken muun paitsi että halusin pukea runomuotoon tuntemani kauneuden. Kun tuo säe johtui mieleeni, en tuntenut itse sepittäneeni sitä. Joku muu oli kai koettanut puhua minun kauttani, ja se sai säkeen tuntumaan hyvin ihanalta. Mutta kun se tunne nyt on hävinnyt, sanat näyttävätkin latteilta ja typeriltä eikä se kuva, jota niillä yritin luoda, tunnu lainkaan viehättävältä.

Voi, kunpa voisin kuvata mitä näen! Herra Carpenter sanoo: 'Yritä sinä äläkä hellitä! Sanat ovat välittäjiäsi, tee ne orjiksesi – kunnes ne ilmaisevat, mitä tahdot sanoa.' Se on totta, ja minä todella yritänkin, mutta tuntuu kuin tarvittaisiin vielä muutakin sanojen lisäksi, kaikkien sanojen, olivatpa ne mitä tahansa. Aina kun koettaa saada sen kiinni, se pakenee – ja kuitenkin käteen jää jotakin, jota ei yrittämättä olisi saanut.

Muistan kuinka Dean ja minä viime syksynä kävelimme Ihastuttavan Vuoren takaiseen metsään. Se on pääasiassa kuusikkoa, mutta eräässä kolkassa kasvaa komeita vanhoja honkia. Istuimme niiden alla, ja Dean luki minulle 'Kukkulan Peverilin' ja joitakin Scottin runoja. Hän katsoi laajoja tuuheita oksia ja sanoi:

– Jumalat puhuvat vanhan pohjolan hongista, viikinkitarujen jumalat. Tähti, tunnetko Emersonin säkeitä?

Siitä pitäen olen ne muistanut ja rakastanut niitä:

Salot kuiskivat kieltä jumalten,
sitä hongat huminoi,
se rannan tuulisen pauhussa
ikisyntyjä haastellen soi;
ja se laulaja, ken siitä kuulla saa

sanan satunnaisen vaan,
hän on korkean kohtalon valittu mies,
hän on valtiaita maan.

Tuo 'satunnainen sanahan' se minulta jää saavuttamatta. Minä kuulostan sitä aina. Tiedän etten voi koskaan tavoittaa sitä, minun korvani ei ole siinä vireessä. Mutta tiedän aika ajoin kuulevani sen etäistä kaikua, ja se synnyttää minussa riemun, joka on kuin tuskaa ja epätoivoa, kun en voi koskaan ilmaista sen kauneutta millään tuntemillani sanoilla.

Mutta on surkeata, että olin moinen pöllö heti ihmeellisen elämykseni jälkeen.

Jos olisin vain liihotellut herra Johnsonin taakse keveästi kuin samettijalkainen pimeys konsanaan ja kaatanut hänelle teetä isoisänäidin hopeisesta teekannusta, olisi Elisabet-täti paljon tyytyväisempi minuun kuin jos voisin kirjoittaa vaikka maailman kauneimman runon.

Jimmy-serkku on aivan erilainen. Lausuin runoni hänelle tänä iltana, kun olimme päässeet siemenluettelosta eroon, ja hänen mielestään se oli kaunis. (Hänhän ei voinut tietää, kuinka paljon enemmän mielessäni oli väikkynyt.)

Jimmy-serkku sepittää itsekin runoja. Hänen aivoissaan on aivan kirkkaita kohtia. Toisiin kohtiin tuli vikaa, kun Elisabet-täti työnsi hänet Uuden Kuun kaivoon. Niissä on pelkkää tyhjyyttä. Ihmiset pitävät häntä siitä syystä yksinkertaisena ja Ruth-täti sanoo, ettei hänellä ole sen vertaa älyä, että osaisi karkottaa kissan kermavadilta. Mutta jos lasketaan yhteen kaikki hänen hienot väläyksensä, ei koko Blair Waterissa ole ketään, jolla olisi puoleksikaan niin paljon todellista älyä kuin hänellä, ei edes herra Carpenterilla. Pulma

on vain siinä, ettei hänen selviä hetkiään voi liittää yhteen, välille jää aina aukkoja.

Minä pidän Jimmy-serkusta enkä koskaan pelkää häntä vähääkään, kun hän on kummallisella päällään. Kaikki muut pelkäävät, Elisabet-tätikin, vaikka ehkä se hänessä on tunnonvaivaa enemmän kuin pelkoa. Mutta Perry ei liioin pelkää. Perry kerskaileekin aina, ettei hän koskaan pelkää mitään – ei muka tiedä, mitä pelko onkaan. Se on minun mielestäni aivan ihmeteltävää. Tahtoisin itsekin olla yhtä peloton. Herra Carpenter sanoo, että pelko on halpamaista ja että sitä tapaa melkein aina vääryyden ja vihan pohjalla.

– Heitä se pois, tyttö, hän sanoo. – Heitä se sydäimestäsi. Pelko on heikkouden tunnustamista. Se mitä pelkää, on sinua vahvempaa, ainakin luulet niin, muutenhan et pelkäisi. Muista Emersoniasi: 'Tee aina se, mitä pelkää tehdä.'

Mutta Dean sanoo, että noin puhuu vain täydellisyys, enkä minä usko koskaan pääseväni niin pitkälle. Ollakseni rehellinen: maailmassa on paljon pelottavia asioita, mutta vain kaksi ihmistä, joita minä todella pelkään. Toinen on rouva Kent, toinen hullu herra Morrison. Häntä minä pelkään kauheasti ja luulen melkein jokaisen pelkäävän. Hän asuu Derry Pondissa, mutta on siellä tuskin koskaan. Hän vain kuljeskelee kuljeskelemistaan etsien kadonnutta morsiantaan. Hän oli ollut naimisissa vain muutaman viikon, kun hänen nuori vaimonsa kuoli, siitä on jo vuosia, eikä hän ole sen jälkeen tullut koskaan oikein järkiinsä. Hän väittää, ettei hänen vaimonsa ole kuollut, vaan muutoin joutunut hukkaan, ja että hän vielä löytää tämän. Herra Morrison on käynyt vanhaksi ja kumaraksi etsiessään, mutta vaimo on hänestä yhä vieläkin nuori ja kaunis.

Hän kävi meillä kerran viime kesänä, mutta ei tahtonut tulla sisään, katseli vain kaipaavasti keittiöön ja kysyi: 'Onko Annie täällä?' Hän oli sinä päivänä hyvin hiljainen, mutta toisinaan hän on kovin hurja ja raivopää. Annie kuulemma kutsuu häntä aina, toisin sanoen Annien ääni pakenee hänen edellään kaiken aikaa, niin kuin 'satunnaiset sanat' minua.

Miehen kasvot ovat kurtuiset ja riutuneet, hän on ikälopu apinan näköinen. Mutta eniten minua kammottaa hänen oikea kätensä, se on kauttaaltaan tumman veripunainen – syntymämerkki. Tuo käsi saa minut kauhun valtaan, en itsekään tiedä miksi. En voisi mitenkään koskea sitä. Ja toisinaan hän nauraa itsekseen kamalasti. Ainoa elävä olento, josta hän näyttää välittävän, on musta koira. Se kulkee aina hänen kanssaan. Hän ei kuulemma koskaan pyydä itselleen suupalaakaan. Elleivät ihmiset anna pyytämättä, hän lähtee pois nälkäisenä; mutta koiralleen hän pyytää.

Minä pelkään häntä kauheasti ja olin tosiaan iloinen, kun hän ei tullutkaan sisään. Kun mies meni pois pitkät harmaat hiukset tuulessa liehuen, Elisabet-täti katsoi hänen jälkeensä ja sanoi:

– Fairfax Morrison oli kerran kaunis älykäs nuori mies, ja hänellä oli erinomaiset tulevaisuuden toiveet. Niin, niin, Jumalan tiet ovat salatut.

– Sen vuoksi ne ovatkin mielenkiintoiset, sanoin minä.

Mutta Elisabet-täti rypisti otsaansa ja sanoi, etten minä kunnioita Kaikkivaltiaista. Niin hän sanoo aina kun minä puhun Jumalasta. Tahtoisin tietää miksi. Täti ei antaisi minun puhua Hänestä Perrynkään kanssa, vaikka Perry todella tahtoisu kuulla Jumalasta ja tietää tarkoin millainen hän on. Elisabet-täti kuuli minun eräänä sunnuntai-iltapäivänä kertovan Perrylle, minkä

**Runotyttö-Emilian tarina jatkuu sarjan tunnelmallisessa
toisessa osassa.**

Emilia lähetetään opiskelemaan Shrewsburyyn lukioon, jonne tulevat myös hänen kolme parasta lapsuudenystäväänsä. Elisabet-tädin ehto lähtemiselle on kuitenkin kova: Emilian on luovuttava kirjoittamisesta!

Emilia päättää pitää pintansa, ja hän alkaa myös saada mainetta ja menestystä kirjoituksillaan. Lisäksi elämään alkaa ilmaantua kosijoita, mutta Emiliaa kiinnostaa vain yksi tuttu poika...

Runotyttö maineen polulla jatkaa Runotyttö-sarjaa, joka kuvaa kirjallisesti lahjakkaan Emilian kasvutarinaa iloineen, menetyksineen ja ihastuksineen. Ystävyiden ja mielikuvituksen voimaa korostavat kirjat ovat täynnä menneen ajan viehätystä.

L. M. Montgomery (1874–1942) Vihervaaran Anna- ja Runotyttö-kirjat ovat kaikkien aikojen tunnetuimpia tyttökirjoja. Kirjoista on tehty useita televisio ja elokuva-adaptaatioita, esimerkiksi Netflixin Anna, a lopussa. Montgomery ammensi kirjoihin inspiraatiota omasta lapsuudestaan kanadalaisella Prinssi Edwardin saarella.